

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

גם' בהסת ארטוטא. עין
נדרים סג ע"ג כרין ד"ה
והלך וז ארטוטא:
תום' ד"ה התם שמתחלה
היתה הבחנה. ע"י כ"ג ג
ע"א תוד"ה קסנר:

מוסף רש"י

לא לבית דירה
אמרו. שידור זה העובד
כוכבים, אלא לבית העצים
לבית האולרות (ע"ד 10)
לשתימשי זהו בליבי
ותכנח (שם כא.)

רבינו חננאל

במחשבת ארטנו. ארטנו שיש בה שחמשת
לגיונות פטרות מן הכהונה,
דבריהם קצתם כן על הכהונה,
ידו בהם באמצע פטרות
מן הכהונה, ואע"פ דפני
מסלול היה לנו בדברי.
ואי טעמא במהות אלה הם
אלה, כלומר דהא במה
דלא היה אלא להו למסור
דשארדא היה אלא אכיל
במסור, אלא בעלמא ארטנו
אע"פ דלא מצי מסלול היה
לנו במחשבת חייבת בחלה.
דלא היה אלא היה קלא. היה
יש שנוכח להוציא
ישראל ובעצב היה אלא
וקלא ישראל להוציא מידו
יש ולבשרו. הקריק
אצלו אייב לבשר, אלא אם
כן יחדיו לו שיש אלא קלא
לבשר, דלא היה לו בית
במחשבת דשארדא
וקלא. למסור דשארדא
קלא, והתקן בע"פ אלא
פ"ק אלא במקום אשמו
להשכיר אלא לבשר דיה
אמר ישנו שפכנוסו להכניס
אלו וזכוכי ובעצב
עצבת אלא בקלא, אלא
מיד דשארדא קלא אלא
יחיד הוא, ושעני לעולם
השכיר אלא קלא. ושאי
אכל הכניס אלא ימצא, כל
התקן שמצי בקלא אסה
הורה אלא מיד יחדיו לו
בית יצא מידו אלא המס
ואינו מצי בידו, אלא
כמה המצא מצי בידו
שאינו ילביש כוסה
עליה אלא המלי דשארדא
שמה אכילתו בנו אלא
כל הקדש אלא צור.
מא טעמא מיכלר בירלי
אמר מיע קמא היה
ואלא אלא למיליכל דחמיר
עליהו אסיה. והתקן של
יש צור מציחיה עשה

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

לכסי איצטריך לא ימלא. משום דבעלתא לאו כמנון דמי איצטריך
הרא למימר דגני חמץ מיהא מחסר: הוילי ובי איסיס דדר. הוא
גופיה למריה בעיניה וזה עדיין לא נאכד ובי אמרה ר' שמעון
להוואי הכא דליתו בעין כנון גבי גונג קדשים שהיו הכעלים
יחייבו איצטיותא אמר רבי שמעון
ח"ץ על פי שאין כפל להקדש דמכיו
לרעהו ולא להקדש הכא חייב דכיון
זה חייב באחריות ורעהו קרינא
ניה דהא גרס לו להחמיש ממון:
ארבונא. המלך נוטל עישור מן
הביתא וכו' המנוחה: חייב

בכבורה. דקיימא לן) כל עד נכרי
באמלע פטורה מן הכבורה שנאמר
(ומהרה) לו כל נכור ישראל אבל
לא בנאחרים ועדו עשעירו עש
מלך בחבור מימית בכבורה למת
לנחן הכבורות שלהם אז לא: **דמי**
מסלק ליה. נלכרי במשעות: לא
סיבעי לן. כיון דאכתי לא זכא נכרי
מן דינא אינו קבוע בזה יומר
משעות איהו לימור לא יתן לה
בזהמות אלא משעות: **ואע"ג דמי**
מסלק ליה. דכל כמה דלא פלגיה
ידו שייכא בזהמות: **עיפא ארונא**
חיפא. ואע"ג דשיפת נכרי פטורה
ואוכל ישראל בלא חלה דהא
ערכוסתים (מבי"ב) זו מיית דלית לה
קלא והרואה אומר שלו היא ואוכלה
ובלא חלה אבל בנאחרים אית לה קלא
דכלהמות מיית בזהמות אלא דמחיה:
אין וקוק לבער. לא הזקיקוה להוציא
את הנכרי מן הבית דדאמין (וה) אבל
אחרי ורואה של אחריים: **הפסקו**
אלו. דקביל עליה אחריות דמפסדי
ואולי וקוק לבער: **יחד לו בית.**
כלומר לא קיבלו עליו אלא אמר ליה
הרי הבית נשקף הנח בנאחרת מן
הבית אין וקוק לבער: **מאי קאמר.**
הא ילף מלא ימלא: **לעולם אסופא.**
ולא ימלא משמע המצוי בדרך לכל
חפץ היינו דקביל עליה אחריות
דהרי דרביה: **אף במקום שמעור**
למסכרי. דפי"ק דע"א (וכן) תנן אין
למסכרינן בתים לגנבים בלתי ישראל
אבל בסוריא משכרין וכל שכן בחוצה
לארץ ואף במקום שמהירו להסכר
לא לבית דירה מהירו אלא להעמיד
בו בהמות ועצים ולא סדור הוא: **זה**
ש"ן מלוי בידך. שהרי אותה וזית
מסורה לנכרי: **כופה עליו אם הכלי.**
דהא לא חזי לטלטלי ואפוקי ומיהו
בכל דינא לא עבר דהא בטליה
לבייתא משמול דלאמור לקמן (ע"פ)
הדיוק תריץ שיעבר כלבו אלא משום
שלא ישכח ויחללנו תריץ כפיית כלי:
מיבדל ברילי מיניה. אפילו בחול
למוד לא פסדו ממנו: **המלו של**
נכרי. המופסד אלו ולא חיל עליו
עליו

קני ליה בכפית לוי כל שבעה שכלי יטול לצורך ומיהו ההוא ד
ובילה יענינו: **הפסוק**. ויבנה לוי: **שם**. לתקון חסרון
הפסח קודם הפסח ששים יום ומחל חל עליו ויבנה צביו
הדר ביה ימי הפסח עבר עליה והיהו שפחה לאו ברשותיה
עליה: **אור**. שדיקנס סכסוכא ומתקמחא ממח ומתקין לקמין
התקמחא לאו דמי דמינו: **מחל** מלחא סל חלה מלחא ויבנה עליה

פרק ראשון פסחים ו.

התם דמי מסלף איה. הק' ר"י דנפ' איהו נשן (ב"מ דף ע: וספ)
אמר דהמקל לאן ברזל מן הגברי הוולדות פטורים מן
ההכורה אף על גב דמי מסלק ליה לנכרי בחיז' כדאמר התם מין
דלאו בעי נכרי חזי ולא משכח שקול בהמה ומי' ר"י דשאני התם
שמתחלה היתה בהמה של נכרי
ומיין דלי בעי חזי חזי ולא משכח שקול
בהמה לא נפקא מרשותיה אבל
כשבהמה של ישראל ומיין מסלק ליה
לנכרי בחיז' לא נכנסה לרשותו:
בהמת ארנונה פטורה דמי
הרבוזי' אש"י ר"י

טעלך ציה. והא דמניא חייבת פ"ה
 דגני עיסקא מניא וק' לרשבי"א דהא
 גבי נכמה מניא נדריה בתוספתא
 סי' דחייבת נכסורה וכן גבי עיסקא
 מניא ו עיסקא ארנונא חייבת בתלה
 אע"ג דלח מניא מסלק ליה ואית
 ספרים דגרסי בהמה ארנונא פטורה
 והוא דלח מניא מסלק ליה ולפי' זו
 מתיישבות שתי הברייתות: "יחד זו
 פ"ה פ"ה דלא קיבל עליו האחריות
 אלא אמר ליה ליה הניח לפניך וק'
 לר"י מאי איריא יחד אפילו לא יחד
 נמי והכי נמי מסיק בסימון דלחמנא
 דשכירות קניא ופר"ת דלפיה
 דשכירות קניא ונאסח הכי מסיק
 מלח ימנא דלח חשיב מניא כיון שיחד
 לו בית ורב פפא אית ליה מסכנא
 כיון שיחד לו בית הו' כאלו קיבל עליו
 דשכירות על חמנא של נכרי בסימון של
 נכרי: (ב"ה) **ב"ה** ע"ז ב"ה. אע"ג
 דאיכא למ"ד דפ' ב"ה (שנה מע"ג) אין
 כלי נטיל אלא לנדר נטילת איכא
 לאוקמי בצריך לתקומו אי נמי הכא
 שרי משום דילמא אחי למיכליה:
 שנהמר

דנפשיה קא מעיל
 יחמנא בלשון לא ימצא מי שמצוי בידך יצא זה
 רב יהודה אמר רב י'המנא חמין בביתו ביום טוב
 אמר רבא אם של הקדש הוא אינו צריך מאי טעמא
 אמר רב יהודה אמר רב י'מצו של נכרי עושה לו
 ושוש היכר ואם של הקדש הוא אינו צריך מאי טעמא
 ינייה ואמר רב יהודה אמר רב י'המפרש והיוצא
 יום אין זקוק לבער תוך שלשים יום זקוק לבער
 תוך שלשים יום זקוק לבער לא אמרן אלא שדעתו
 לחזור אין זקוק לבער אמר ליה רבא ואי דעתו
 שנה נמי אלא אמר רבא ה'הא דאמרת קודם שלשים
 א אמרן אלא שאין דעתו לחזור אבל דעתו לחזור
 זקוק לבער ואוודא רבא לטעמיה דאמר רבא
 יום שלשים יום אין זקוק לבער תוך שלשים יום זקוק
 נמי לא אמרן אלא שאין דעתו לפנותו אבל דעתו
 שלשים יום נמי זקוק לבער הני שלשים יום מאי
 שואלין ודורשין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים
 לילא אומר שתי שבתות מאי טעמא דתנא קמא
 שהרי

לו מחייה. בארבעה עשר מאוס היצר שלא יסבך ויאלצנו ולה
ייל לא אפשר ליה בחמיהו ומשום חד ויחא קני ליה בכפית כלי
קורס לשמור יום. לפסח לקחנו מפרס כנגד שאלתן הדבשות
קמח: דשמו לחזור. בימי ההקפא: אפילו מראש קטנה נמי. ד
א ליכנסתיה שהרי יאסור הגהה הוא ואינו שלו וכשראהו עובר
שנפלה עליו פתולת הרי הוא כמזבזה: סוך שלמים וקוק לכער.
החזי חזי חזיה! א חמיור דבאריה דהא חזי חזי חזיה: חמיה:

שָׁהֲרֵי

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

ורבינו חננאל (תוספ')
 נספחים ב'ר' יצחק מרשות
 ישראל לגמרי. וכן הספרי
 שבו לא היוצא כשיבאר
 בשלש'ם יום וקוק
 תלמוד ואחריו כן ירש
 בקדום שלש'ם יום אין
 יקוקו לבד. ברא' כשאין
 עוקב חלוור קדום חסדי.
 אבל כשענהו לחלוור אמרו
 מחלתה השנה חייב לבד
 יום יא' העושה לא ברא
 ואחריו קדום שלש'ם יום
 יקוק לבד. קדום שלש'ם
 יום אין יקוק לבד. במה
 יבדקו אמרו כן כשאין
 עוקב לפנותו קדום חסדי.
 אבל אם דעתו לפנותו
 יקוק לבד. ודני שלש'ם
 יום משם עבדיהו חננאל
 וסוואלין ב'חלכות הספס
 חסדי לפסח שלש'ם יום.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones